

Sygn. akt II CSK 32/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa S.A. F. w D.
przeciwko "G." Spółce z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 11 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
5.400,00 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o trzecią i czwartą spośród wymienionych przesłanek.

Zdaniem skarżącej, nieważność miała przejawiać się w tym, że powód skutecznie zakwestionował zgłoszony przez pozwaną zarzut potrącenia w "mowie końcowej uzupełnionej pismem" - co miało prowadzić do pozbawienia pozwanej możliwości obrony swych praw i skutkować nieważnością postępowania.

Nieważność postępowania zachodzi wtedy, gdy strona była rzeczywiście pozbawiona możliwości obrony i wskutek tego - wbrew swej woli - nie działała w postępowaniu lub jego istotnej części. Stwierdzenie, czy stan taki wystąpił, wymaga rozważenia, czy w konkretnej sprawie nastąpiło naruszenie przepisów procesowych, czy uchybienie to miało wpływ na możliwość działania strony oraz, czy pomimo zaistnienia tych dwóch przesłanek strona mogła bronić swoich praw. Tylko przy kumulatywnym spełnieniu tych wszystkich przesłanek można mówić o skutkującym nieważnością postępowania pozbawieniu strony możliwości obrony swoich praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2018 r., III PK 19/17, nie publ.). Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Okoliczności przytoczone przez skarżącą nie wskazują, że została ona pozbawiona możliwości obrony swych praw we wskazanym wyżej rozumieniu. Mając powyższe na uwadze nie zachodzi wskazana przez skarżącą nieważność postępowania.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie

kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenia prawa procesowego.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia.

Ubocznie należy zauważyć, że - wbrew twierdzeniu skarżącej - Sąd wskazał, że powód do zgłoszonego przez pozwaną zarzutu potrącenia odniósł się w piśmie procesowym stanowiącym replikę na odpowiedź na pozew; w piśmie tym poważał zasadność odszkodowania objętego oświadczeniem o potrąceniu. Sąd uznał, że kwestionowana jest w tej sytuacji także jego wysokość. Ponadto przyjął, że pozwana nie wykazała szkody, którą miałyby ponieść w związku z niewykonaniem umowy przez powoda.

Sąd Najwyższy nie dopatrył się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

